Коли вже айсберг дня розтане
У морі тиші за вікном,
І, скаламучене зірками,
Схитнеться неба чорне дно,
Коли безсоння, ніби птиця,
Вночі крильми прошелестить,
Із сном облишивши свариться,
Душа сідає за листи...
Ну, як живете, любі друзі?
Чи устигаєте встигать?
Чи спотикаєтесь на тузі
Колись відпалених багать?
Чи доросли уже до себе,
А чи стомилися рости?
Чи відчувають корінь стебла,
А крона – безмір висоти?
Чи помічали ненароком,
Спинившись серед суєти,
Як з кожним роком,
З кожним роком
Все довше й довше йдуть листи?..